

i den foreliggende Jernbanelov („den Værdistigning, som tilføres de Grunde o. s. v.“), der er nærværende Kommissions Ophav.

Ogsaa Spørgsmaalet om at sondre mellem Værdistigning ved *Byggegrunde* og *Landejendomme* falder ganske bort efter Mindretallets Opfattelse af Jernbaneskylden som en reel Afgift. Forskellen bestaar jo kun i Mængde, ikke i Art, og fastholdes jo ej heller af Flertallet.

Mindretallet er ligeledes enig med Flertallet i, at et *afgiftsfrit Værdistigningsbeløb* savner enhver rationel Begrundelse. Men næsten det samme gælder formentlig Flertallets Forslag om at fradrage 3 Kr. aarlig i Jernbaneskylden for hver „Ejendom“. Af forstaaelige Hensyn til Opkrævningsvanskeligheder er det nemlig meget for stort; her vilde en Afrunding nedad til hele Kroner være mere end tilstrækkelig; og til at *lette de ganske smaa Ejendomme* synes der aldeles ikke at foreligge nogen rimelig Grund, eftersom disse ligesaa vel som de store opnaa den Værdistigning, der berettiger til Afgiften; det er en Hensyntagen til „de Smaa“, som „de Smaa“ netop i vore Dage have vist, at de ikke sætte særlig Pris paa; de foretrække hellere lige Ret for alle, gennemført i alle Forhold. Heller ikke kan Mindretallet erkende, at det er „rene Bagateller“ for Vurderingsraadet, at beskæftige sig med Værdistigninger paa 200 Kr. og derunder, som Kommissionsflertallets Takst forudsætter. Tilmed skal Vurderingsraadet jo alligevel danne sig et Skøn om, hvorvidt Værdistigningen er over eller under denne Grænse, saa nogen Arbejdsbesparelse opnaas ikke. Den hele Grænsebestemmelse forekommer os derfor lidet velgrundet, naar Talen, som her, er om en reel Afgift.

Dette gælder efter Mindretallets Opfattelse i endnu højere Grad om Flertallets Forslag om at undlade Vurdering og Skyldsætning til Jernbaneskyld for en hel Række af Ejendomme, nemlig fordi disse ere *fritagne for Ejendomsskyld*. Her viser sig tydelig Følgerne af, at det ærede Kommissionsflertal har forladt Regeringsforslagets sikre Grundlag: Jernbaneskylden skal være en *reel* Afgift, ikke en Personskat.

Medens nemlig Fritagelserne for Ejendomsskyld maaske kan begrundes ved, at denne Skyld tillige udmaales efter Ejendommens *Bebyggelse* (det subjektive Ejer-Hensyn) og derfor med en tilsyneladende Berettigelse kan undlades som Afgift af offentlige og dermed i Klasse staaende Foretagender, saa haves ingen tilsvarende Begrundelse ved Jernbaneskyld, som jo kun er Vederlag for direkte givne Særfordele, og som ofte vil tilfalde ikke offentlige Kasser, men private Aktionærer. Hvorfor disse skulle miste Retten til Afgift af den ved deres Anlæg fremkomne Værdistigning, hvis de paagældende Jordstykker eksempelvis ejes af et udenlandsk Gesandtskab, er ikke umiddelbart indlysende.

Det vilde desuden vistnok være det korrekteste i offentlig-retlig Henseende, at alle offentlige Jordstykkers Værdi og Værdistigning bogførtes den Konto (Skole — Kirke — Militær — Administration o. s. v.), som de ere til Raadighed for, i Stedet for at posteres som skattefri — ganske særlig ogsaa med Hensyn til Jernbaneskyld.
